

[Undervisningsministeren]

blev sagt i den forbindelse. Men hr. Steen Folke brugte også en del af sit indlæg til at tale om nedskæringerne i folkeskolen. Jeg har lige nævnt, at det drejer sig om, at vi har sagt til kommunerne, at skoleåret 1979-80 har været det skoleår, hvori der hidtil i dette land er blevet anvendt flest penge på folkeskolen, og det, vi har sagt til kommunerne, er: træk vejret en gang, hold jer på det nuværende niveau og lad være med yderligere at øge ressourcerne.

Hr. Steen Folke talte, hvad i øvrigt også hr. Chr. Christensen gjorde, om klassekvotienterne. Hr. Chr. Christensen brugte oven i købet udtrykket de alt for store klassekvotienter. Nu ved jeg vel, at det varierer, alt efter hvilken type kommuner det er, men hvis man måler på landsplan, har vi et gennemsnit på 18,8. Så ved jeg godt, at nogle vil sige: ja men der er kommuner – og det ved jeg da også meget vel – der har 28 børn, og så er der altså kommuner, der har tilsvarende færre. Dette er et gennemsnitstal. Jeg vil godt henvise til den artikel, som blev citeret tidligere på dagen, og anbefale enhver, der interesserer sig for folkeskolens forhold, at læse den. Af Poul Erik Jensen er der i det sidste nummer af ministeriets tidsskrift Uddannelse en overordentlig læseværdig artikel om betydningen af klassekvotienter. Jeg skal ikke gøre mere ud af artiklen her, fordi der er andre ordførere, der har været inde på den. Jeg ved godt, det er gammel tradition at fokusere på klassekvotienter, men jeg synes, man skal overveje, om det er dér, vi skal sætte ind, eller om man hellere skulle sætte ind på andre områder. Jeg mener at vide, at hvis vi forhøjer klassekvotienten fra 18 til 20 elever, betyder det et beløb på mellem 500 og 600 mill. kr.

Jeg er ikke pædagog af uddannelse, men når jeg ser, hvad Poul Erik Jensen skriver i den nævnte artikel om værdien af undervisningsmaterialer for eksempel, så sætter det i hvert fald hos mig nogle overvejelser i gang: ja men skal vi ride den gamle hest om klassekvotienterne, eller skal vi prøve at gå ind på en nytænkning og sige: ja men kan vi få ressourcer til at sætte ind på nogle områder, hvor der tilsyneladende er væsentlig større effekt af disse ressourcer? Jeg synes nok, det i hvert fald er overvejelser værd.

Hr. Chr. Christensen startede sit indlæg med at tale om privatskolerne og forældrebe-

talningen og henviste til nogle forslag, der var kommet fra visse socialdemokratiske politikere. Lad mig prøve én gang til at sige: der er ingen planer fra regeringens eller socialdemokratiets side om at forhøje forældrebetalingen eller med andre ord at ændre på tilskudsprocenten til de frie skoler. Det er ikke vores intention.

Men jeg skal her i den kommende uge have forhandlinger med de to skoleorganisationer fra det frie skoleområde, som jeg havde det for et år siden, for at drøfte med dem de forslag, som jeg har bedt dem om at komme med om, hvorledes de kan deltage i den almindelige besparelse, der er pålagt undervisningsministeriets område. De har sidste år erklæret sig helt indforstået med, at de må bære deres andel af besparelserne, og vi skal drøfte, hvorledes vi fornuftigst udmønter disse besparelsesforslag. Jeg kan sige, at jeg er i meget høj grad indstillet på at lytte til skolerne, som har erfaringerne for, hvor det vil gøre dem mindst ondt at foretage disse besparelser. Men der er – og lad mig nu sige det for sidste gang, håber jeg – der er ingen planer om at ændre på tilskudsprocenten.

Hr. Chr. Christensen havde nogle betragtninger om, at vi må opfordre forældrene til at bakke skolen op, også folkeskolen, betragtninger, jeg bestemt ikke kan være uenig i, men som jeg nok må sige også får én til at tænke på, at den forpligtelse måske ikke gælder mindst os her i dette hus, som sidder med det politiske ansvar for de forhold, folkeskolen har.

Lad mig så til sidst sige: jeg kom under debatten her til at tænke på en artikel, jeg for nogle år siden læste i et blad. Det var en artikel, der handlede om nutidens ungdom, der var doven, der ikke kunne noget, der var respektløs over for de voksne – og så kan man vist resten af melodien selv. Bladet var Skalk, og artiklen var fra en kronike fra 1200-tallet. Der er vist ikke ret meget nyt under solen. Fortiden har altid været bedre end nutiden, ikke mindst éns egen fortid: da vi var unge, da jeg gik i skole osv. Men det er jo ikke sandt. Det var formentlig ikke sandt i 1200-tallet, og det er heller ikke sandt i 1981, hvad vi ser på vore skoler. Når jeg tænker på den skole, der var, da jeg begyndte, umiddelbart efter anden verdenskrig, da kunne man tale om mastodontskoler, da kunne man tale om elever, der ikke fik lært noget, fordi de